

[Ivar Nørgaard]

en EPS-traktat, derefter om ændringer i Romtraktaten? Det er dog spændende.

Hvis det virkelig er det, statsministeren er optaget af, betyder det for det første, at han forlader tanken om, at det er en pakke, for det andet, at han slet ikke accepterer enhedsakten, og for det tredje, at han har forladt sit synspunkt, at der skal være folkeafstemning. Det kalder jeg forvirring i høj grad.

Så vil jeg gerne komme ind på de spørgsmål, som både statsministeren og udenrigsministeren brugte en del tid på, nemlig hvad konsekvenserne kunne blive for Danmark, hvis der blev sagt nej.

Statsministeren er jo klar over, at det bliver der sagt her i folketingsalen, men det næste bliver, hvis der også bliver sagt nej ved en folkeafstemning. Begge ministre siger, at så vil Danmark være sådan stillet, at det vil være umuligt for os at få vore synspunkter tilgodeset. Det er fantastisk, at en regering, som selv tror, at den skal regere efter en sådan afgørelse, på forhånd meddeler, at den tror, at den aldrig kan få sine synspunkter tilgodeset i det kommende EF-samarbejde. Det turde dog være en falliterklæring, at denne regering mener, at dens danske synspunkter ikke mere vil kunne blive tilgodeset. Hvilken forestilling skulle det ikke også skabe hos vore partnere?

Jeg har det indtryk, at når de to ministre i dag fremhæver så kraftigt, hvor håbløst det hele er, så kan udenrigsministerens eneste ønske vedrørende den rejse, han skal gennemføre fra i morgen, kun være, at han får bekræftet disse ting af sine kollegaer i de andre regeringer. Det ville da være fælt af dem, hvis de pludselig sagde, at det da godt kunne være, at der var noget af det, udenrigsministeren nu kom med, de ville se på, for det ville jo være helt i strid med, hvad de to ministre i dag har stået og forklaret er helt umuligt.

Det eneste må, så vidt jeg kan se, være, at udenrigsministeren skal gå ud og have bekræftet, hvor helt håbløst og umuligt dette folketingsflertal er. Det er åbenbart ideen med den rundrejse, det shownummer, udenrigsministeren vil lave. Jeg forstår, at han har lejet en stor flyvemaskine og har inviteret en masse reportere og fotografer med, der skal vise den undrende offentlighed, hvordan showet foregår.

Det er også meget farligt, hvad udenrigsministeren begiver sig ud på, nemlig på forhånd at udpinde, hvad det er for frygtelig ting, der sker. Stålvalseværket – ned med det! Eksporten af landbrugsvarer bliver hæmmet på det frygteligste, for nu vil de ikke mere udbetale de store restitutionsbeløb til vores eksportvarer. Det har så opfordret de andre lande til at gøre en række ting, som de nok har været fristet til temmelig mange gange og længe, men som de selvfølgelig har afstået fra, fordi vi havde vores synspunkter og kæmpede for dem. De, der nu skal kæmpe for dem, har allerede sagt: ja men det er roget, det opgiver vi – fantastisk!

Når det kommer til stykket, kan de andre lande slet ikke optræde, som disse skrækbilleder nu siger. Tager vi f.eks. det med restitutionsbeløbene for landbrugsvarerne: Danmark eksporterer til lande uden for fællesmarkedet flæsk og oksekød. Hvorfor får vi restitutionsbeløb for den eksport af flæsk og oksekød? Fordi de andre lande ikke ønsker, at markedet skal fyldes op med disse varer. Hvis fællesmarkedet blev fyldt op med disse varer, så ville priserne falde, eller også skulle der købes meget mere op til lagrene. Det ville gå ud over de andre medlemslande, hvis de gennemførte en sådan foranstaltning.

På utrolig mange andre områder vedrørende det, der drøftes i dag i EF, vil en foranstaltning, der måske er tænkt at skulle genere os, fordi de kan være blevet irriteret, når vi nu har sagt nej til det her, automatisk ramme en række af medlemslandene betydelig hårdere end os. De vil få svært ved at reagere sådan, som de to ministre tror at de i denne situation vil reagere, så jeg må sige, at det er at male fanden på væggen.

Så siger de to ministre: ja men socialdemokraterne ude i Europa kan ikke forstå de dér mærkelige socialdemokrater i Danmark. Det er da også mærkeligt, at vi opfører os sådan.

Vi havde besøg af vores kollega fra Vesttyskland i forgårs, og han fortalte os, at han slet ikke kunne forstå alle de mærkelige ud-sagn, han havde set i danske aviser om, hvor frygteligt Danmark ville blive behandlet, hvis vi sagde nej. Det kunne han ikke begribe. Hvorfor skulle Danmark dog blive behandlet på den måde? Selvfølgelig ville vi blive behandlet, ligesom man altid har behandlet Danmark. Vi havde da ret til at sige nej, hvis